

teh iz arhiva višjega dež. sodišča v Gradcu, izkopanih priseg (33—46). — Al. Trstenjak je izdal v slovenskem prevodu „prepodajno listino iz l. 1819.“, ki se je našla v Pušencih pri Ormožu ter nam kaže odnošaje med tlačenim ljudstvom in graščinsko gospodo. — Neprecenljive vrednosti za folkloro in dijalektologijo je narodno blago ogrskih Slovencev, ki ga je v prekmurskem narečju Št. Kuhar vestno zapisal in prof. dr. Štrekelj opremil z bogatimi pojasnili. Koliko zdravega humorja in naivnega naziranja tiči v tem narodnem blagu! — Dr. Fr. Kotnik govori o naši „brambovski poeziji“ iz leta 1809. in objavlja dve do zdaj neznani „Pesme za deželski bran“, ki jih je iz Collinovih „Lieder österreichischer Wehrmänner“ poslovenil Grundner in izdal J. Leon v Celovcu l. 1809. — Med književnimi vestmi čitamo obširno poročilo prof. Murka v znameniti Jirečkovi zgodovini srbskega naroda; Fr. Kovačič je temeljito ocenil Dopschovo zbirko deželnoknežjih štajerskih urbarjev, ki so velike važnosti za spodnještajersko zgodovino. — Pomembna se mi zdi odborova „Izjava“ na koncu letnika, ker mi priča, da ima večina gospodov ki odločuje usodo društva in „Časopisa“, o znanstvenem delu resnejše in lepše pojme, kakor oni naši politični „kulturonosci“, ki so rešitev vprašanja o ustanovitvi slovenske visoke šole pomaknili v nedogledno bodočnost (prim. str. 120).

Dr. J. Š.

Carniola. Izvestja Muzejskega društva za Kranjsko. Nova vrsta. Let. III, zvezek 1. (V Ljubljani 1912.)

Prva številka novega letnika prinaša dr. Lokarjevo zanimivo študijo o belokranjski hiši. S tem obširnim opisom nam je pisatelj odprl novo stran slovenskega narodopisja, kajti razen Rusa Haruzina in Murkove monografije o jugoslovanski hiši nimamo o tem predmetu ničesar imenovanja vrednega. Po informativnem uvodu govori dr. Lokar o hiši in njeni notranjščini, nato o poslopjih, ki spadajo k hiši, o svetilih in tehniki belokranjske hiše. Za naše razmere bogato in lepo opremljena razprava hrani v sebi dragocen zaklad narodne nomenklature. Želeti je, da se z isto temeljitostjo in ljubeznijo pokažejo še ostali deli naše domovine, kakor sta storila za Belokranjce dr. Lokar in Šašelj. — Dr. Fr. Kidrič je objavil „Donesek k zgodovini kočevske narodne pesmi“; poleg do zdaj znanega gradiva nam prinaša članek tudi mnogo novega. Spis je namenjen v prvi vrsti nemškimi znanstvenikom in vendar je pisan v slovenščini; naj ga v tem oziru posnemajo dosledno vsi naši pisatelji, ako hočejo priboriti slovenskemu znanstvu ugled tudi pri sosedih. — Izmed ostale vsebine tega zvezka bodi omenjeno, da je I. Hafner končal svojo obširno monografijo o metuljih, in da je prof. A. Paulin napisal daljši članek ob stoletnici c. kr. botaničnega vrta v Ljubljani, o katerem večina Ljubljančanov niti ne ve, da ga imamo. — V slovstvenem delu poročajo Mantuani, dr. J. Gruden in Ferd. Seidl. L. Pintar je priobčil imenoslovno črtico „Stehanja vas“ in dr. Fr. Kos je napisal opombe o najstarejših Turjačanih.

— 1 —

M. Arcibašev, Slike iz revolucije. Poslovenil Anton Melik. Založil Štefan Klavs. Ljubljana, 1912. 8°. 167 str. Cena broš. 1 K 60 v.

Arcibašev je med drugimi Slovani že precej znan, tudi Nemci ga že imajo v prevodu, zato se mi zdi misel prav srečna, da je Melik seznanil tudi Slovence z mladim ruskim talentom. Najboljše njegovo delo je roman „Sanin“, ki je vzbudil mnogo zanimanja; a tudi v tej zbirki „Slik iz revolucije“ čitamo dve novelici, ki so po mnenju avtorja samega med njegovimi krajšimi spisi najbolj dovršeni, namreč „Senca jutra“ in „Krvava lisa“. Ostali dve: „Na belem snegu“ in „Na vasi“